

ორი ზარი

ღამით მივედი სასაფლაოზე
და ვინახულე ძველი ტაძარი,
ფრთხილად ავედი ძველ სამრეკლოზე,
ფრთხილად დავრეკე მთვლემარე ზარი...
მსურდა, რომ ყველას გაღვიძებოდა,
ვისაც სძინავდა ცივ სამარეშ.
ვინაც მიყვარდა ან პატივს ვცემდი,
ჩემს განუსაზღვრელ სიმწუხარეში;
რომელთაც სწამდათ ქვეყნად სიცოცხლე
და დღეს საფლავის ჰფარავდათ ლოდი,
მათ მოვუხმობლი სასოწარკვეთით,
ზარის მწარე ხმით მათ ვეძახოდი...
და ქვესკნელიდან თითქო ამავე დროს
მიცვალებულთა რეკაყდა ზარი.
და ეძახოდა მათ, ვინც აქ დარჩათ,
მათ, რომელთ სწამდათ ყოფნის ზღაპარი.
კუბოს ფიცრებზე ძვლების რახუნით.
მკვდართა გუგუნით თრთოდა ქვესკნელი.
შეერეოდა ცოცხალთ ძახილი
და მკვდართა მოთქმა უკანასკნელი.
და შუაში კი სიცალიერედ
ჩაბნელებული უფსკრული შავი
ბნელი თვალავით იცქირებოდა,
სამარადჟამოდ დაუნახავი...
და ორი ზარი საბედისწერო
ერთმანეთისთვის მიუწვდომელი,
დაცინვა იყო, ვით ორი სული,
ვით ის ქვეყანა და ეს სოფელი...
და დიდხანს, დიდხანს ვისმენდი გუგუნს,
და დიდხანს, დიდხანს ზარი ჰგოდებდა...
მაგრამ ამაოდ მოვუწოდებდი,
მათ, ვინც ამაოდ მიმიწოდებდა...